

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceeană - Numărul treizeci și unu

Jeff Pippenger

2026-01-18

Numărul treizeci și unu

Ultimele trei împliniri mesianice consemnate în Evanghelia după Matei identifică trei elemente ale reperului legii duminicale: împrăștierea poporului lui Dumnezeu la legea duminicală, tipificată prin împrăștierea micii turme la 22 octombrie 1844 și prin împrăștierea ucenicilor la cruce. Ambele împrăștieri corespund legii duminicale. În asociere cu Galileea, care este un simbol al unui punct de cotitură profetic, oamenii care au fost în întuneric până la legea duminicală vor fi chemați afară din întuneric. Aceștia sunt cealaltă turmă a lui Dumnezeu, lucrătorii de la ceasul al unsprezecelea, care sunt treziți la problema controversă a Sabatului pe măsură ce sunt chemați să iasă din Babilon. Chemarea lor de a ieși din Babilon constituie a doua fază a judecării, care începe la casa lui Dumnezeu și apoi, la legea duminicală, îi confruntă pe cei din afara Ierusalimului.

Al zecelea reper mesianic este Împrăștierea legată de legea duminicală

Dar toate acestea s-au întâmplat, ca să se împlinescă Scripturile prorocilor. Atunci toți ucenicii l-au părăsit și au fugit. Matei 26:56.

Predicție

Sabie, trezește-te asupra păstorului Meu și asupra bărbatului care Îmi este tovarăș, zice Domnul oștirilor: lovește pe păstor, și oile se vor risipi; iar Eu Îmi voi întoarce mâna asupra celor mici. Zaharia 13:7.

În curând vom fi risipiți în mare măsură, iar ceea ce avem de făcut trebuie făcut degrabă. Fundamentals of Christian Education, 535.

Se apropie timpul când vom fi despărțiți și risipiți, iar fiecare dintre noi va trebui să rămână în picioare fără privilegiul comuniunii cu cei de aceeași credință de preț; și cum vei putea rămâne în picioare dacă Dumnezeu nu este alături de tine și dacă nu știi că El te conduce și te călăuzește? Review and Herald, 25 martie 1890.

Al unsprezecelea reper mesianic este chemarea neamurilor

Ca să se împlinescă ceea ce a fost rostit prin prorocul Isaia, zicând: Țara lui Zabulon și țara lui Neftali, pe calea mării, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor; poporul care ședea în întuneric a văzut lumină mare; și celor ce ședea în ținutul și în umbra morții le-a răsărit lumină. Matei 4:14-16.

Predicție

Totuși, întunecimea nu va fi precum aceea din strămtorarea ei, când, la început, a lovit ușor țara lui Zabulon și țara lui Neftali, iar mai pe urmă a lovit-o cu mai multă asprime pe calea mării, dincolo de Iordan, în Galileea neamurilor. Poporul care umbla în întuneric a văzut o mare lumină: cei ce locuiesc în țara umbrei morții, peste ei a strălucit lumina. Isaia 9:1, 2.

La promulgarea legii duminicale, ploaia târzie va fi turnată fără măsură, iar neamurile vor vedea o mare lumină. Persecuția îi va împrăștia pe credincioși și va răspândi solia.

„Vă vor da în judecata soboarelor, ... și chiar înaintea dregătorilor și a împăraților veți fi duși din pricina Mea, spre mărturie pentru ei și pentru Neamuri.” Matei 10:17, 18, R. V. Persecuția va răspândi lumina. Slujitorii lui Hristos vor fi aduși înaintea marilor oameni ai lumii, care, altminteri, n-ar auzi niciodată Evanghelia. Adevărul le-a fost denaturat acestor oameni. Ei au dat ascultare unor acuzații mincinoase cu privire la credința ucenicilor lui Hristos. Adesea singurul lor mijloc de a cunoaște adevăratul ei caracter este mărturia celor aduși în judecată pentru credința lor. Sub interogatoriu, aceștia sunt chemați să răspundă, iar judecătorilor lor li se cere să asculte mărturia depusă. Harul lui Dumnezeu va fi revărsat asupra slujitorilor Săi pentru a face față împrejurării. „Vi se va da”, zice Isus, „în ceasul acela ce veți vorbi. Căci nu voi sunteți cei ce vorbiți, ci Duhul Tatălui vostru care vorbește în voi.” Pe măsură ce Duhul lui Dumnezeu luminează mintea slujitorilor Săi, adevărul va fi prezentat în puterea și prețiozitatea lui divină. Cei care resping adevărul se vor ridica să-i acuze și să-i asuprească pe ucenici. Dar în pierdere și suferință, chiar până la moarte, copiii Domnului trebuie să arate blândețea Pildei lor divine. Astfel se va vedea contrastul dintre agenții lui Satana și reprezentanții lui Hristos. Mântuitorul va fi înălțat înaintea dregătorilor și a poporului.

Ucenicii nu au fost înzestrați cu curajul și tăria martirilor până când a fost nevoie de un asemenea har. Atunci s-a împlinit făgăduința Mântuitorului. Când Petru și Ioan au mărturisit înaintea Sinedriului, oamenii „s-au mirat; și au recunoscut că fuseseră cu Isus.” Faptele Apostolilor 4:13. Despre Ștefan este scris că „toți cei ce ședeau în Sinedriu, privind țintă la el, i-au văzut fața ca fața unui înger.” Oamenii „nu erau în stare să se împotrivescă înțelepciunii și duhului cu care vorbea.” Faptele Apostolilor 6:15, 10. Iar Pavel, scriind despre propria sa judecată la curtea Cezarilor, spune: „La întâia mea apărare nimeni n-a fost de partea mea, ci toți m-au părăsit... Dar Domnul a stat lângă mine și m-a întărit, pentru ca, prin mine, mesajul să fie pe deplin proclamat și toate neamurile să audă; și am fost izbăvit din gura leului.” 2 Timotei 4:16, 17, R. V.

„Slujitorii lui Hristos nu trebuiau să pregătească niciun discurs alcătuit dinainte pe care să-l prezinte când vor fi aduși la judecată. Pregătirea lor trebuia să se facă zi de zi, tezaurizând prețioasele adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu și, prin rugăciune, întărindu-și credința. Când vor fi aduși la judecată, Duhul Sfânt avea să le aducă aminte tocmai acele adevăruri de care era nevoie.” The Desire of Ages, 354, 355.

Judecata începe cu casa lui Dumnezeu la 11 septembrie și se încheie odată cu legea duminicală, când judecata trece apoi la cealaltă turmă a lui Dumnezeu, din afara casei lui Dumnezeu.

Al doisprezecelea reper mesianic este judecata pentru neamuri.

Ca să se împlinească ceea ce fusese spus prin prorocul Isaia, care zice: Iată Robul Meu, pe care L-am ales; Preaiubitul Meu, în care sufletul Meu a binevoit. Voi pune Duhul Meu peste El, și El va aduce judecata neamurilor. El nu se va certa, nici nu va striga; și nimeni nu va auzi glasul Lui pe străzi. Trestia frântă n-o va zdrobi și fitilul de în care fumegă nu-l va stinge, până va aduce judecata la biruință. Și în Numele Lui vor nădăjdui neamurile. Matei 12:17-21.

Predicție

Iată Robul Meu, pe care îl sprijin; Alesul Meu, în care sufletul Meu își găsește plăcerea; am pus Duhul Meu peste el: el va aduce judecata către neamuri. El nu va striga, nici nu-și va înălța glasul, nici nu va face să i se audă glasul pe stradă. Trestia zdrobită nu o va rupe, iar fitilul care fumegă nu-l va stinge: el va aduce judecata într-o adevăr. Nu va slăbi, nici nu se va descuraja, până ce va așeza judecata pe pământ; și ostroavele vor aștepta legea lui. Isaia 42:1-4.

Închiderea judecății pentru casa lui Dumnezeu a început în iulie 2023, când pe străzile unde Moise și Ilie zăceau morți, într-o vale de oase moarte și uscate, s-a auzit un glas. Când s-a auzit glasul, judecata a început să se închidă pentru casa lui Dumnezeu și a înaintat către judecata Neamurilor. În cartea lui Matei există douăsprezece împliniri mesianice care identifică reperele majore din mișcarea de reformă a celor o sută patruzeci și patru de mii. Acele douăsprezece repere sunt tipificate de Mesia. 1989; 1996; 11 septembrie 2001; 18 iulie 2020; iulie 2023; 2024; Strigătul de la miezul nopții; separarea preoților; și legea duminicală — toate sunt identificate, 11 septembrie având o mărturie internă și una externă, iar legea duminicală având o mărturie internă a unei împrăștieri, și apoi două mărturii ale perioadei de judecată a lucrătorilor de la ceasul al unsprezecelea. Nouă repere ale mișcării de reformă a celor o sută patruzeci și patru de mii sunt identificate în mod direct în cartea lui Matei.

Evanghelia după Matei este alfa Noului Testament, iar Apocalipsa este omega. Evanghelia după Matei este o capodoperă profetică a cărei semnificație a fost pecetluită până în zilele de pe urmă. Ea cuprinde cele douăsprezece capitole omega, care corespund alfa-ului din Geneza, capitolele unsprezece până la douăzeci și doi. Fiind alfa în raport cu Apocalipsa, ea oglindește relația inspirată dintre Daniel și Apocalipsă. Ceea ce este descoperit cu privire la cărțile lui Daniel și Apocalipsa, în privința relației lor profetice, ar fi valabil și pentru relația dintre Matei și Apocalipsă. Ceea ce ni s-a făcut cunoscut în această privință ar echivala cu:

În Evanghelia după Matei se reia aceeași linie profetică precum în Cartea Apocalipsei.

Apocalipsa este o carte pecetluită, dar este și o carte deschisă. Ea consemnează evenimente minunate care urmează să aibă loc în zilele din urmă ale istoriei acestui pământ. Învățăturile acestei cărți sunt bine definite, nu mistice și ininteligibile. În ea este reluată aceeași linie profetică precum în Daniel. Pe unele profeții, Dumnezeu le-a repetat, arătând astfel că trebuie acordată importanță acestora. Domnul nu repetă lucruri care nu au mare însemnătate.

Manuscript Releases, volumul 9, 8.

Evanghelia după Matei reia aceeași linie profetică precum Apocalipsa și Daniel, iar aceasta este adusă la desăvârșire în cartea Apocalipsei, căci cuvântul „complement” înseamnă desăvârșire.

În Apocalipsa toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie. Aici se află complementul cărții lui Daniel. Una este o profecie; cealaltă, o revelație. Cartea care a fost pecetluită nu este Apocalipsa, ci acea porțiune a profetiei lui Daniel care se referă la zilele de pe urmă. Îngerul a poruncit: «Iar tu, Daniele, ține ascunse cuvintele și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului.» Daniel 12:4. Faptele apostolilor, 585.

Matei, Daniel și Apocalipsa sunt una și aceeași carte.

„Cartea lui Daniel și Cartea Apocalipsei sunt una. Una este o profecie, cealaltă o revelație; una, o carte pecetluită, cealaltă, o carte deschisă. Ioan a auzit tainele pe care le-au rostit tunetele, dar i s-a poruncit să nu le scrie.” Comentariul Biblic Adventist de Ziua a Șaptea, volumul 7, 971.

Mi s-a părut important să îmi acord timp pentru a așeza Evanghelia după Matei în context, astfel încât să poată evidenția semnificația profetică a faptului că Petru se afla la Cezareea lui Filip, înainte de a relua studiul asupra cărții lui Ioel. Voi încerca să sintetizez observațiile mele asupra Evangheliei după Matei, pentru a ilustra imensa semnificație profetică a prezenței lui Petru la Cezareea lui Filip, care este Panium din Daniel 11, versetele 13–15.

Evanghelia după Matei este structurată pe trei linii profetice distincte. Prima linie o constituie primele zece capitole; a doua linie o constituie următoarele douăsprezece capitole, care sunt urmate de a treia linie, alcătuită din șase capitole. Primele zece capitole reprezintă primul înger din Apocalipsa, capitolul paisprezece; următoarele douăsprezece capitole reprezintă al doilea înger din Apocalipsa, capitolul paisprezece, iar ultimele șase capitole reprezintă al treilea înger din Apocalipsa, capitolul paisprezece. Nu am demonstrat încă în mod clar această observație, dar aceasta se poate face cu ușurință. Înainte de a face aceasta, doresc să continui a trasa câteva dintre tușele mai largi pe pânza care este Evanghelia după Matei.

Linia a doua, alcătuită din capitolele unsprezece până la douăzeci și doi, este reprezentată de îngerul al doilea, iar îngerul al doilea indică întotdeauna o dublare, căci „Babilonul a căzut, a căzut”. Capitolele unsprezece până la douăzeci și doi din Geneza expun promisiunea și apoi legământul în trei trepte al lui Dumnezeu cu un popor ales, prin patriarhul Avram. Versetul din chiar mijlocul acelor douăsprezece capitole identifică „circumcizia” ca semn al legământului, iar aceasta a fost instituită în a doua dintre cele trei trepte. Versetul din chiar mijlocul liniei paralele a legământului din Matei este acela în care numele lui Simon Barjona este schimbat în Petru.

Și Eu îți mai spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea; și porțile iadului nu o vor birui. Matei 16:18.

Numele lui Petru îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii, iar el reprezintă clasa care își întemeiază credința pe auzirea mesajului lui Hristos. Nu pur și simplu mesajul despre Isus, ci mesajul pe care Isus l-a identificat drept dat lui Petru de Însuși Domnul.

El le-a zis: Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?

Iar Simon Petru, răspunzând, a zis: Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu. Iar Iisus, răspunzând, i-a zis:

Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona: căci nu carnea și sângele ți-au descoperit-o, ci Tatăl meu care este în ceruri. Matei 16:15-17.

Credința lui Petru este întemeiată pe faptul că Isus devine Hristosul — Mesia. Numele lui Petru este schimbat, precum a fost al lui Avram, pentru a marca o relație de legământ, iar numele lui corespunde numărului 144.000; chiar în acel verset, marea controversă este identificată ca o stâncă care este temelia unei biserici ce va birui bisericile iadului. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt manifestarea finală a unui popor ales al legământului, iar Petru reprezintă acel grup.

Petru reprezintă, de asemenea, simultan, prima Biserică creștină, Biserica ucenicilor, căci aceea este istoria în care Hristos a așezat temelia Bisericii Sale. Hristos este temelia și El este, totodată, cheia de boltă, iar Petru este un simbol al miresei creștine dintâi și al miresei creștine de pe urmă. Prin urmare, Petru este, într-un singur verset, atât un simbol Alfa, cât și un simbol Omega.

Acel verset este versetul central din douăsprezece capitole care reprezintă mesajul celui de-al doilea înger, iar Petru „apare în dublă ipostază” ca mireasa cea dintâi și ca mireasa cea din urmă. Mireasa cea din urmă va fi în război cu sinagoga Satanei, iar mireasa cea din urmă va fi alcătuită din două grupuri. Un grup este alcătuit din cei o sută patruzeci și patru de mii, celălalt grup este marea mulțime. Marea mulțime este reprezentată de Smirna, iar cei o sută patruzeci și patru de mii de Filadelfia.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt filadelfieni, iar schimbarea numelui lui Petru din versetul optsprezece reprezintă pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii. El este simbolul celor pecetluiți, iar în acel verset, chiar versetul central al celor douăsprezece capitole ale legământului, el corespunde versetului central din cele douăsprezece capitole din Geneza, unde circumcizia este identificată drept semn. Capitolele unsprezece până la douăzeci și doi din Apocalipsă constituie a treia linie pentru cele douăsprezece capitole ale mărturiei legământului, iar versetul central al acelor douăsprezece capitole identifică căsătoria desfrânatei din Apocalipsa șaptesprezece cu împărății pământului.

Și fiara care era și nu mai este, ea însăși este a opta și este dintre cei șapte și merge la pierzare. Apocalipsa 17:11.

Acest verset privește identificarea căderii finale a Babilonului celui Mare, iar prima cădere a lui Babel a avut loc în primul capitol al liniei legământului de douăsprezece capitole din Geneza. Petru îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii în versetul central, care se aliniază cu versetul central al Genezei. În versetul central al Apocalipsei, căderea Babilonului celui Mare aduce la încheiere istoria lui Nimrod, marele vânător din Babel.

Versetele centrale ale fiecăreia dintre aceste trei linii profetice identifică fie sigiliul lui Dumnezeu, fie semnul fiarei. Legământul babilonian al morții de la început, din Geneza, își găsește sfârșitul în Apocalipsa. Procedând astfel, el fixează un început și un sfârșit asupra tuturor celor trei linii, atunci când sunt aduse împreună, linie peste linie. Locul în care Petru este folosit ca simbol al Marii Controverse dintre Stâncă și porțile Iadului este solia îngerului al doilea, căci solia îngerului al doilea este: Babilonul a căzut (Nimrod) a căzut (desfrânata Romei). A doua linie din cele trei linii

ale lui Matei este solia îngerului al doilea, căci ea identifică două căderi ale Babilonului. Ea prezintă o căsătorie contrafăcută chiar acolo unde căsătoria adevărată este consumată, la legea duminicală. Ea reprezintă numărul „8” ca o contrafacere a poporului lui Dumnezeu, care sunt cei opt adevărați. Papitatea este, de asemenea, înfățișată ca contrafăcându-L pe Dumnezeu, căci a fost, și încă este, și se va ridica. Ea se ridică, chiar acolo unde se înalță stindardul—legea duminicală.

În Matei există douăsprezece împliniri mesianice, iar în Vechiul Testament se află între trei sute și cinci sute de profeții despre Mesia. Evanghelia după Matei conține douăsprezece împliniri identificate în mod direct, mult peste oricare dintre celelalte trei evanghelii. Aceste douăsprezece împliniri se aliniază cu nouă repere distincte în mișcarea de reformă a celor o sută patruzeci și patru de mii. Nouă simbolizează plinătatea, căci nu există niciun număr dincolo de „nouă”, întrucât orice altă mărime care urmează după „nouă” folosește doar cele nouă cifre de la unu la nouă și cifra zero. Nouă este plinătate. Dintre acele nouă repere, două au mai mult de o împlinire din Matei. 9/11 are două, iar legea duminicală are trei.

Timpul sfârșitului în 1989, formalizarea soliei în 1996, apoi 9/11, apoi dezamăgirea din 18 iulie 2020, apoi glasul celui ce strigă în pustie în iulie 2023, care a condus la învierea din 2024, care duce la Strigătul de la miezul nopții, urmat de separarea preoților, care culminează în legea duminicală. Nouă repere, dintre care unul are doi martori și altul are trei martori; 9/11 are doi, iar legea duminicală trei. Aceasta înseamnă că, pe linia de reformă a celor o sută patruzeci și patru de mii, intervalul de la cei doi martori ai 9/11 până la cei trei martori ai legii duminicale marchează timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Cele douăsprezece repere se aliniază cu fiecare mișcare reformatoare și, făcând astfel, subliniază și identifică timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii de la 9/11 până la legea duminicală.

Procedând astfel, ea identifică doi martori la 9/11 și trei martori la legea duminicală. Cei doi martori la 9/11 sunt solia îngerului al doilea, iar cei trei martori la legea duminicală sunt solia îngerului al treilea. Prin urmare, linia produsă prin împlinirile profețiilor mesianice consemnate de Matei izolează și amplifică timpul sigilării, identificând totodată pe îngerul al doilea ca alfa al istoriei timpului sigilării, iar pe îngerul al treilea ca omega. Aceasta înseamnă că timpul sigilării este încadrat între un doi și un trei, plasând astfel douăzeci și trei, un simbol al ispășirii, peste întreaga istorie a sigilării.

În Evanghelia după Matei există trei linii profetice, care reprezintă, respectiv, pe primul, al doilea și al treilea înger, iar cele douăsprezece capitole din a doua linie din Matei reprezintă legământul cu cei o sută patruzeci și patru de mii, căci acestea constituie omega față de legământul-alfa din Geneza cu Avram. Aceasta înseamnă, de asemenea, că, în ceea ce privește al doilea înger, atunci când Petru reprezintă atât mireasa creștină cea dintâi, cât și pe cea de pe urmă, dublarea lui Petru stabilește cerința profetică a unei dublări în cadrul celui de-al doilea înger. Pe mărturia a trei martori, numărul doisprezece este funia care leagă împreună cele trei linii de câte douăsprezece capitole; așadar, când găsim o altă reprezentare a numărului doisprezece în Evanghelia după Matei, ea trebuie să fie în concordanță cu celelalte reprezentări ale numărului doisprezece din Evanghelia după Matei.

Cele douăsprezece capitole din Matei, care încep cu numărul simbolic unsprezece și se încheie cu corespondentul său simbolic, numărul douăzeci și doi, se aliniază cu linia de reformă a celor o sută patruzeci și patru de mii, reprezentată de cele douăsprezece împliniri mesianice, manifestând astfel o a doua "dublare" pe linia celui de-al doilea înger. Cele douăsprezece împliniri mesianice, împreună cu cele douăsprezece capitole, sunt "dublarea" celui de-al doilea înger, dar, când sunt înmulțite, ele reprezintă o sută patruzeci și patru de mii. Petru este dublat, iar numărul doisprezece este, de asemenea, dublat. Aceste dublări împlinesc dublarea Babilonului care cade de două ori.

Capitolele unsprezece până la douăzeci și doi reprezintă al doilea înger din Apocalipsa, capitolul paisprezece. Zecele este simbolic pentru o încercare, iar prima dintre trei încercări este alcătuită din primele zece capitole ale Evangheliei după Matei. „Zece” simbolizează o încercare. Deoarece Matei este alfa față de omega Apocalipsei, capitolul întâi al fiecăreia dintre cele două cărți începe cu o revelație a lui Isus Hristos. În capitolul întâi, Iosif este pus la încercare dacă să creadă sau nu îngerului. Corespondentul său a fost tatăl lui Ioan Botezătorul, Zaharia, care nu a crezut și a eșuat la aceeași încercare. Unul a acceptat o naștere providențială, celălalt s-a îndoit.

În capitolul doi, Irod s-a temut de nașterea unui nou rege, iar Iosif și Maria au fugit în Egipt. Ioan Botezătorul a adus prima încercare în capitolul trei, o primă încercare pe care Sora White o identifică drept o probă de viață sau de moarte, căci ea a scris că „cei care au respins mesajul lui Ioan nu puteau avea niciun folos din partea lui Isus”. Primul înger este un mesaj de încercare care îi cheamă pe oameni, așa cum a făcut Ioan, să se teamă de Dumnezeu, căci ceasul judecării lui Dumnezeu se apropie. Acest lucru este reprezentat de Ioan când a întrebat: „Cine v-a avertizat să fugiți de mânia ce are să vină?”

Apoi, în capitolul patru, Isus ține un post de patruzeci de zile, care culminează cu trei teste distincte, căci cele trei teste sunt întotdeauna reprezentate în solia primului înger. Apoi Isus a început să pună temeliile prin alegerea ucenicilor Săi, căci, în vremea lui Ezra și Neemia, temeliile templului au fost așezate în istoria primului decret, iar în cazul mileriiților, temeliile au fost așezate în istoria primului înger. Temeliile sunt fericirile, urmate de minunile Sale, care au condus la trimiterea celor doisprezece ucenici, încheind astfel capitolul zece. Cei doisprezece ucenici erau atunci rânduiți, iar inspirația identifică faptul că ucenicii au fost temelia Bisericii creștine. Până la capitolul unsprezece, temeliile erau încheiate.

În capitolul unsprezece, ucenicii își desfășoară slujirea de unii singuri; Isus este singur, fapt care marchează o ruptură distinctă între capitolul zece și cel unsprezece. Capitolele de la unu la zece constituie solia primului înger, care s-a încheiat odată cu sosirea celui de-al doilea. Al doilea înger produce o dezbinare, o separare, ca în cazul mileriiților și al protestanților. Capitolul zece se încheie prin despărțirea lui Isus de ucenici, iar în capitolul unsprezece El este singur.

Capitolele de la unsprezece la douăzeci și doi reprezintă al doilea înger și conduc către capitolele de la douăzeci și trei la douăzeci și opt, ca a treia linie a celui de-al treilea înger. Desigur, al treilea înger ajunge la legea duminicală, lucru pe care îl reprezintă Paștele din capitolele douăzeci și șase până la douăzeci și opt. „23” este simbolul ispășirii; primul dintre acele șase capitole reprezintă solia primului înger, iar ultimele trei capitole reprezintă solia celui de-al treilea înger. Cele două

capitole din mijloc (24 și 25) îl reprezintă pe al doilea înger. Ultimele trei capitole conțin „23” jaloane specifice care aliniaza capitolul „23”, ca pe primul înger sau începutul, și capitolele douăzeci și șase până la douăzeci și opt, ca pe al treilea, prin „23” jaloane. Capitolul 23 este primul înger, iar următoarele două capitole sunt al doilea înger, iar ultimele trei capitole sunt al treilea înger.

Linia a treia din Matei îl reprezintă pe al treilea înger și este împărțită în trei etape. Capitolul 23 constituie prima etapă și îl reprezintă pe primul înger. Capitolele 24 și 25 constituie a doua etapă și îl reprezintă pe al doilea înger. Capitolele 26, 27 și 28 constituie a treia etapă și îl reprezintă pe al treilea înger. Un capitol pentru primul înger, două capitole pentru al doilea înger și trei capitole pentru al treilea. Cel de-al treilea, care este Paștele, care reprezintă crucea, care la rândul ei se aliniaza cu legea duminicală, este reprezentat și de Cincizecime.

Cincizecimea este numărul 50, iar 50 este simbolul Jubileului. Jubileul cuprinde anul al patruzeci și nouălea, sfârșitul celui de-al șaptelea ciclu de șapte ani. Numărul 49 precedă numărul 50, dar este în legătură directă cu acesta. În Matei, linia a treia începe cu capitolul 23; apoi urmează două capitole (24, 25) care însumează 49, chiar înaintea celui de-al treilea înger care reprezintă numărul 50.

Începutul liniei celor șase capitole este "23", iar sfârșitul este marcat de reperele "23"; totalul care rezultă din adunarea capitolului 26 cu 27 și 28 este "81", care este un simbol al preoților, încorporat chiar în versetele care identifică vărsarea sângelui pe care Marele Preot ceresc avea să-l folosească în slujirea Sa arhierescă. Din acest motiv, titlul capitolului "81" din The Desire of Ages se bazează pe Matei 28.

Capitolul 81 – „Domnul a înviat”

Acest capitol se întemeiază pe Matei 28:2-4, 11-15. Dorința veacurilor, 780.

Numărul „81” reprezintă preoția, iar în Leviticul 8 este statornicită rânduiala celor șapte zile de consacrare a preoților. În Numeri, capitolul 8, este prezentată rânduiala curățirii leviților. În 2 Cronici, „81” de preoți se opun regelui Ozia, iar pasajul contribuie în mod direct la stabilirea mesajului pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii.

Dar când s-a întărit, inima i s-a înălțat spre pieirea lui; căci a păcătuit împotriva Domnului Dumnezeuului său și a intrat în templul Domnului ca să ardă tămâie pe altarul tămâierii. Și Azaria, preotul, a intrat după el, și cu el optzeci de preoți ai Domnului, bărbați viteji. Ei i s-au împotrivit împăratului Ozia și i-au zis: Nu ți se cuvine ție, Ozia, să arzi tămâie Domnului, ci preoților, fiilor lui Aaron, care sunt sfințiți să ardă tămâie; ieși din sanctuar, căci ai păcătuit; și nu-ți va fi spre cinste din partea Domnului Dumnezeu.

Atunci Ozia s-a mâniat și avea o cădelniță în mână ca să tămâieze; și, pe când se mânia pe preoți, lepra i-a izbucnit pe frunte înaintea preoților, în casa Domnului, de lângă altarul tămâierii. Iar Azaria, marele preot, și toți preoții s-au uitat la el și, iată, era lepros în frunte; și l-au izgonit de acolo; ba chiar el însuși s-a grăbit să iasă, căci Domnul îl lovise. Și împăratul Ozia a fost lepros până în ziua morții lui și a locuit într-o casă deosebită, fiind lepros; căci

fusese despărțit de casa Domnului; iar Iotam, fiul său, era peste casa împăratului, judecând poporul țării. 2 Cronici 26:16-21.

Numărul optzeci și unu, ca simbol, este asociat cu preoții care s-au opus încercărilor lui Ozia de a aduce jertfe în sanctuar. Structura profetică a pasajului despre Ozia se aliniază cu structura profetică din Daniel capitolul unsprezece, versetele unsprezece și doisprezece. Ambele pasaje identifică un împărat de la miazăzi, a cărui inimă se înalță în urma victoriilor militare, și mai ales a recenteii victorii asupra unui împărat de la miazănoapte. Când versetul unsprezece din Daniel unsprezece a fost împlinit de Ptolemeu la bătălia de la Rafia, el, asemenea lui Ozia, a căutat să aducă o jertfă în sanctuarul de la Ierusalim, dar a întâmpinat împotrivirea preoților. Rând peste rând, cei doi martori identifică războiul din Ucraina, care este pe sfârșite.

Capitolul optzeci și unu din Dorința veacurilor se întemeiază pe Matei 28 și Îl identifică pe Hristos drept Cel ce Se înalță pentru a-Și începe lucrarea ca Marele Preot ceresc.

Acum, iată punctul principal al celor spuse: Avem un astfel de Mare Preot, care este așezat la dreapta tronului Măririi în ceruri. Evrei 8:1.

Numărul „81” este un simbol al preoților și al capitolelor 26, 27 și 28; treapta a treia a celei de-a treia linii din Matei însumează 81. A doua treaptă însumează 49, iar prima este 23. Optzeci și unu reprezintă 80 de preoți și un mare preot în mărturia lui Uzziah. La acest nivel, cei 80 de preoți sunt umani, iar marele preot este divin. 81 reprezintă combinarea Divinității cu umanitatea. Cifra unu din numărul optzeci și unu reprezintă Divinitatea.

Cifra unu din numărul unsprezece reprezintă omenirea și totodată Divinitatea. Cifra unu din numărul douăzeci și unu reprezintă Divinitatea, iar douăzeci omenirea. Combinația doi și unu poate fi observată la ucenicii de pe drumul spre Emaus.

Combinația dintre trei și unul este umanitatea și Dumnezeuirea, așa cum sunt reprezentate de cuptorul aprins al lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego.

Combinația dintre patru și unu identifică faptul că combinația Dumnezeuirii cu umanitatea se împlinește în cea de-a patra generație.

Combinația dintre cinci și unu identifică pe cele cinci fecioare care îl așteaptă pe mire.

Combinația de șase și unu reprezintă relația omului cu Sabatul zilei a șaptea, al cărui Domn este Divinitatea. Numărul „șase” este un simbol al omului, iar „unu” este Hristos.

Combinația dintre șapte și unu reprezintă tranziția celei de-a șaptea biserici, cea din Laodiceea, în experiența filadelfiană.

81 este un simbol al preoților și al raportului lor cu marele preot.

Combinația dintre nouă și unu identifică încheierea. Sarcina este de nouă luni. Au fost nouă generații până la Noe și nouă generații după aceea, care au condus la legământ. Iisus Și-a dat duhul la ceasul al nouălea. Combinația dintre nouă și unu identifică încheierea lucrării de pecetluire a poporului Său.

În acest context, unu este combinația umanității și a Divinității, numărul doi este Învățătorul divin, care instruiește umanitatea. Numărul trei este solia celor trei îngeri, care este solia ce le este predată în numărul doi. Numărul patru identifică a patra generație, identificând astfel istoria profetică atunci când cele cinci fecioare înțelepte sunt manifestate și recreate, așa cum este reprezentat de ziua a șasea a creației. Apoi al șaptelea pas identifică tranziția către Philadelphia și enigma celui de-al optulea, care este dintre cei șapte. În acel moment legământul este împlinit, iar preoția "81" este înălțată pentru a încheia lucrarea reprezentată de numărul nouă. La fiecare pas, numărul unu este Leul din seminția lui Iuda, care este de asemenea Palmoni, Numărătorul Minunat. 81 este un simbol al preoților. Palmoni a creat toate numerele.

Numărul unsprezece reprezintă jumătate din douăzeci și doi, iar amândouă reprezintă unirea Divinității cu umanitatea. Într-un articol recent am inclus două afirmații care se referă la început și la sfârșit.

Prima afirmație a arătat că, atunci când Ellen White a avut viziunile ei inițiale cu privire la sanctuar, i s-a arătat că porunca Sabatului strălucea mai puternic decât celelalte porunci. De asemenea, i s-a arătat că, în zilele de pe urmă, „doctrina întrupării” era învăluită într-o strălucire blândă. Sabatul a fost, la început, o lumină care preînchipuia doctrina întrupării la sfârșit. Unirea Dumnezeirii cu omenirea este doctrina întrupării, căci este doctrina potrivit căreia Hristos, luând asupra Sa trup omenesc, dă astfel exemplul că Dumnezeirea unită cu omenirea nu păcătuiește.

Unsprezece plus unsprezece este egal cu douăzeci și doi, iar numărul unsprezece deschide fiecare dintre liniile legământului alcătuite din douăsprezece capitole, iar fiecare se încheie cu douăzeci și doi. Capitolele cu numărul unsprezece și versetele cu numărul unsprezece din Scriptură reprezintă jaloane ale celor o sută patruzeci și patru de mii.

două mii paisprezece

Războiul din Ucraina a început în 2014 și este linia externă a timpului pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii.

Și împăratul de la miazăzi se va aprinde de mânie și va ieși să lupte cu el, chiar cu împăratul de la miazănoapte; iar acela va pune în mișcare o mare mulțime, dar mulțimea va fi dată în mâna împăratului de la miazăzi. Daniel 11:11.

18 iulie 2020

Prima dezamăgire a fost zăbovirea lui Iisus până să meargă să-l învie pe Lazăr, minunea încununătoare și pecetea lui Dumnezeu. Iisus a așteptat patru zile înainte de a-l învia pe Lazăr. Versetul din Ioan indică ultima dintre cele șapte minuni care sunt identificate în mod direct în Evanghelia după Ioan. Cea dintâi a fost prefacerea apei în vin. Este multă lumină în a lua în considerare cele șapte minuni care culminează cu Ioan 11:11, iar toți teologii sunt de acord că în Ioan sunt doar șapte minuni, pe temeiul faptului că acele minuni sunt identificate în mod direct. Din acest motiv, ei nu includ învierea lui Hristos ca al optulea semn, dar ea a fost o minune, iar învierea Lui este semnul legământului; așadar, învierea din Evanghelia după Ioan este a opta

minune, adică a celor șapte, căci fiecare dintre cele șapte minuni anterioare a fost săvârșită prin puterea învierii Sale.

Acestea le-a spus; și după aceea le-a zis: Prietenul nostru Lazăr doarme; dar eu mă duc, ca să-l trezesc din somn. Ioan 11:11.

Iulie 2023

În iulie 2023, glasul din pustie a început să strige o solie care poartă în sine Duhul vieții.

Și după trei zile și jumătate, Duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei, și s-au ridicat în picioare; și o mare frică a căzut peste cei ce i-au văzut. Apocalipsa 11:11.

Ioan se naște cu opt zile înainte de Legea duminicală, căci tocmai la Legea duminicală vorbește tatăl său Zaharia. Numele lui Ioan este schimbat din Zaharia în Ioan la Legea duminicală, când schimbarea numelui său identifică o relație de legământ. Nașterea tipifică învierea celor uciși pe străzi la 18 iulie 2020.

Adevărat zic vouă: dintre cei născuți din femei n-a răsărit unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el. Matei 11:11.

2024

Isaia identifică a doua strângere care s-a împlinit în 1849. A doua strângere a început în iulie 2023 și se încheie când poporul lui Dumnezeu va fi pecetluit.

În ziua aceea, Domnul își va întinde iarăși mâna, a doua oară, ca să-și aducă înapoi rămășița poporului Său, care va mai rămâne, din Asiria, din Egipt, din Patros, din Cuș, din Elam, din Șinear, din Hamat și din insulele mării. Isaia 11:11.

Imediat înaintea legii duminicale

Isus tocmai a încheiat intrarea triumfală, identificând astfel tranziția de la Strigătul de la miezul nopții la legea duminicală; îi are cu Sine pe cei doisprezece ucenici, căci fuseseră deja aleși înainte de legea duminicală.

Și Isus a intrat în Ierusalim și în Templu; iar după ce a privit de jur împrejur la toate lucrurile, fiindcă se înserase, a plecat la Betania împreună cu cei doisprezece. Marcu 11:11.

Când pecetluirea este împlinită asupra celor o sută patruzeci și patru de mii, chiar înainte de legea duminicală, unirea soțului Divinității cu soția umanității se încheie, iar cei doi sunt veșnic una, căci ispășirea este încheiată.

Totuși, în Domnul, nici bărbatul nu este fără femeie, nici femeia fără bărbat. 1 Corinteni 11:11.

Nașterea miraculoasă a Sarei, o naștere mult întârziată încă de la rebeliunea din 1863, se împlinește atunci când femeia din Apocalipsa doisprezece naște gemeni. Primul copil sosește la Strigătul de la miezul nopții, iar al doilea copil la Legea duminicală. Copilul care a ieșit al doilea avea firul stacojiu care reprezintă semnul Rahavei la Ierihon.

Prin credință, și Sara însăși a primit putere să zămislească sămânță și a născut un copil, când era trecută de vârstă, fiindcă L-a socotit credincios pe Cel ce făgăduise. Evrei 11:11.

Legea duminicală pentru Laodiceea

Ieremia identifică judecata Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea laodiceane.

De aceea, așa vorbește Domnul: Iată, voi aduce nenorocirea asupra lor, de care nu vor putea scăpa; și chiar dacă vor striga către Mine, nu-i voi asculta. Ieremia 11:11.

Ezechiel este de acord cu judecata lui Ieremia asupra Adventismului.

Această cetate nu va fi cazanul vostru, nici voi nu veți fi carnea din mijlocul ei; ci vă voi judeca la hotarul lui Israel. Ezechiel 11:11.

Trecerea lui Dumnezeu pe lângă Israelul din vechime ca popor al legământului Său include stârnirea la gelozie a fostului popor al legământului cu privire la ceea ce a lepădat. Acest lucru se repetă în cazul adventismului la legea duminicală.

Spun deci: S-au poticnit ei ca să cadă? Nicidecum; ci, mai degrabă, prin căderea lor, mântuirea a ajuns la Neamuri, spre a-i stârni la gelozie. Romani 11:11.

Adventismul, întemeiat pe lucrarea lui William Miller, lucrare pe care ei o resping, este încă mișcarea care a zidit templul; dar, ca și în cazul lui Solomon, care a zidit și el templul, ei au călcat legământul, iar împărăția lor le va fi luată și dată unui popor care va administra via lui Dumnezeu după cum El rânduiește.

De aceea Domnul i-a zis lui Solomon: Fiindcă ai făcut aceasta și n-ai păzit legământul Meu și orânduiri mele, pe care ți le-am poruncit, voi rupe, negreșit, împărăția de la tine și o voi da slujitorului tău. 1 Împărați 11:11.

Legea duminicală pentru Filadelfia

La legea duminicală, biserica triumfătoare este așezată în propria ei țară, potrivit profetilor, iar acea țară este o țară bogată în mesajul ploii târzii. Ierihonul a fost rezidit în 1863, iar la legea duminicală Ierihonul cade.

Dar țara spre care mergeți ca s-o luați în stăpânire este o țară de dealuri și văi și își bea apa din ploaia cerului. Deuteronom 11:11.

O cetate este o împărăție, iar biserica triumfătoare reprezintă împărăția slavei lui Hristos. Acea împărăție a bisericii triumfătoare începe odată cu legea duminicală, când Biserica Sa este ridicată și înălțată deasupra tuturor munților și dealurilor.

Prin binecuvântarea celor dreپți, cetatea este înălțată, dar prin gura celor răi este răsturnată. Proverbe 11:11.

Era la ceasul al nouălea când îngerul a venit la Corneliu, poruncindu-i să trimită după Petru, identificând astfel momentul în care, la timpul legii duminicale, Evanghelia este dusă la neamuri.

Când lui Petru i s-a poruncit de Dumnezeu să meargă, aceasta a fost în contextul unei viziuni privind mâncarea de animale necurate. Aceasta se împlinește la timpul legii duminicale. Ceasul al nouălea se aliniază cu ceasul al nouălea, când Hristos a murit. Ceasul al nouălea reprezintă sfârșitul unei perioade care începe la ceasul al treilea, când Isus a fost răstignit, murind șase ore mai târziu. Este aceeași perioadă și în cazul lui Petru, care este în odaia de sus la ceasul al treilea, apoi în templu la ceasul al nouălea. Un ceas al nouălea se încheie la moartea lui Hristos; la următorul ceas al nouălea, Petru este în templu proclamând mesajul lui Ioel. Moartea lui Hristos a încheiat relația de legământ cu Israel și a deschis ușa pentru neamuri, reprezentate de Corneliu.

Și iată, îndată, trei bărbați veniseră deja la casa în care mă aflam, trimiși din Cezareea la mine. Faptele Apostolilor 11:11.

Ele să vă fie chiar o urâciune; să nu mâncați din carnea lor, ci stârvurile lor să le aveți în urâciune. Leviticul 11:11.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Am visat că Dumnezeu, printr-o mână nevăzută, mi-a trimis o casetă meșteșugit lucrată, de aproximativ zece inci lungime și de șase inci pe latură, confecționată din abanos, cu perle încrustate cu măiestrie. De casetă era prinsă o cheie. Am luat îndată cheia și am deschis caseta, când, spre uimirea și surprinderea mea, am găsit-o plină cu tot felul și de toate mărimile de giuvaeruri, diamante, pietre prețioase și monede de aur și de argint de orice dimensiune și valoare, așezate frumos, fiecare la locul său, în casetă; iar astfel rânduite, reflectau o lumină și o slavă egalate numai de soare. ...

M-am uitat în cufăr, dar ochii mi-au fost orbiți de strălucirea priveliștii. Ele străluceau cu o slavă de zece ori mai mare decât cea dintâi. Am crezut că fuseseră frecate în nisip de picioarele acelor nelegiuți care le risipiseră și le călcase în pulbere. Erau așezate într-o rânduială frumoasă în cufăr, fiecare la locul ei, fără vreo osteneală vădită a omului care le aruncase înăuntru. Am strigat din prea multă bucurie, iar acel strigăt m-a trezit. Scrieri timpurii, 81-83.

Plasați venirea Domnului prea departe. Am văzut ploaia târzie venind [la fel de pe neașteptate precum] strigarea de la miezul nopții și cu o putere de zece ori mai mare. Spalding și Magan, 5.

Iar în toate chestiunile de înțelepciune și pricepere în care împăratul i-a cercetat, i-a găsit de zece ori mai buni decât toți magicienii și astrologii din toată împărăția lui. Daniel 1:18-20.